

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1. Sagsøgte frifindes.
2. Hver part bærer sine egne omkostninger.

Monaco

Mertens de Wilmars

O'Keefe

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 16. oktober 1975.

A. Van Houtte

R. Monaco

Justitssekretær

Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER
FREMSAT DEN 18. SEPTEMBER 1975¹

Høje Ret.

Den 30. juni 1972 udstedte Rådet vedtægt (Euratom, EKSF, EØF) nr. 1473/72 om ændring af tjenestemandsvedtægten. Blandt de herved foretagne ændringer af vedtægten forekommer nogle ændringer til bilag I, hvorved der blev indført to nye stillingsbetegnelser i kategori B, nemlig stillingsbetegnelsen »sekretariatsoverassistent« i stillingsgruppe B 3 - B 2 og »sekretariatsassistent« i stillingsgruppe B 5 - B 4. Der blev til bilaget føjet en fodnote, hvori det bestemtes, at antallet af stillinger svarende til hver af de nævnte stillingsbetegnelser skulle fastsættes nøjagtigt i et særligt afsnit af den liste over stillinger, som er bilagt budgettet.

Ændringerne var blevet bebudet af kommissionsmedlem Coppé, som dengang

var ansvarlig for tjenestemandssager, i en meddelelse til personalet af 6. juni 1972 (bilag V til replikken). Heri forklarede Coppé, at ændringerne ville gøre det muligt under visse betingelser at forlænge karriererne for sekretærer (som indtil da var begrænset til kategori C) til kategori B. Han udtalte, at dette var berettiget ved den omstændighed, at »les fonctions de secrétariat... ont considérablement évoluées², og tilføjede faktisk, at den fodnote, hvortil jeg har henvist, ville blive indføjet for at forebygge ethvert muligt misbrug.

Kort efter forelagde Kommissionen Rådet sit foreløbige budgetforslag for 1973, hvori den bad om omnormering af 80 stillinger i lønklasse C 1 til stillinger i stillingsgruppe B 3 - B 2 samt omnormering af 80 stillinger i lønklasserne C 2 og

1 - Oversat fra engelsk.

2 - Sekretariatsfunktionerne ... er undergået en væsentlig udvikling.

C 3 til stillinger i stillingsgruppe B 5 - B 4. I begrundelsen for disse anmodninger (svarskriftets bilag 1) udtalte Kommissionen, at formålet med dem var at tage hensyn til oprettelsen af de nye stillingsbetegnelser »sekretariatsoverassistent« og »sekretariatsassistent«. Kommissionen forklarede, at den havde en sekretærstab på omkring 1 500 ansatte, og at den mente, at omkring 10 % af disse udførte sekretariatsarbejde, som burde høre under kategori B.

Tilsyneladende bevilgede Rådet kun halvdelen af, hvad Kommissionen havde anmodet om, idet der den 16. april 1973 i Personaleposten blev offentliggjort en meddelelse til personalet, hvori der bekendtgjordes en intern udvælgelsesprøve (KOM/BS/9/73) vedrørende 40 stillinger som sekretariatsoverassistent og 40 stillinger som sekretariatsassistent (svarskriftets bilag 2). Denne meddelelse efterflugtes af den offentlige meddelelse om udvælgelsesprøve, som den 4. april 1973 var blevet udstedt af generaldirektøren for personale og administration — i hans egenskab af ansættelsesmyndighed — tilsyneladende efter høring ikke alene af det paritetiske samarbejdsudvalg, men også af repræsentanter for personale- og fagforeninger.

Det bestemtes i meddelelsen om udvælgelsesprøve, at en ansøger for at kunne deltage i udvælgelsesprøven bl.a. skulle have mindst 9 års erfaring i sekretariatsarbejde eller mindst 6 års sådan erfaring samt et diplom for videregående uddannelse og skulle have været ansat i fællesskaberne som tjenestemand eller på kontrakt i i alt 5 år.

Udvælgelsesprøven skulle afholdes på basis af kvalifikationer og prøver. Der skulle afholdes obligatoriske og frivillige prøver. De obligatoriske prøver skulle bestå af en skriftlig prøve, en praktisk prøve samt mundtlige prøver. Kandidaterne skulle for at kvalificere sig til de mundtlige prøver have opnået mindst 10 ud af 20 points i den skriftlige prøve samt 15 ud af 30 i den praktiske prøve.

De ansøgere, der opnåede mindst 50 points i de obligatoriske prøver (ud af 100 mulige), skulle tildeles yderligere 1/2 point for hver 6 måneders tjeneste ved Fællesskaberne i en sekretærstilling ud over de første 5 år samt for hver 12 måneders sekretariats erfaring inden ansættelsen ved en af Fællesskabernes institutioner.

De 40 ansøgere, der opnåede det største antal points i udvælgelsesprøven, skulle, forudsat at de opnåede mindst 70 i de obligatoriske prøver, udnævnes til sekretariatsoverassistenter i lønklasse B 3. De næste 40 skulle, forudsat at de opnåede mindst 60 i de obligatoriske prøver, udnævnes til sekretariatsassistenter i lønklasse B 5. De næste i rækkefølgen skulle, forudsat at de opnåede mindst 60 points i de obligatoriske prøver, opføres på en reserveliste til de stillinger som sekretariatsassistenter, som måtte blive ledige inden den 31. december 1973.

Sagsøgeren i nærværende sag meldte sig som ansøger til udvælgelsesprøven. Hun er en erfaren sekretær. Hun blev født i 1928 og blev ansat ved Den Høje Myndighed for EKSF i 1955 efter mere end 10 års erfaring som assisterende sekretær og direktionssekretær i det private erhvervslev. Ved Den Høje Myndighed arbejdede hun først på skrivestuen og dernæst som sekretær i den juridiske tjeneste. Hun har siden den 1. januar 1960 været sekretær i Kommissionens juridiske tjeneste. Hun var i næsten 10 år sekretær for den daværende generaldirektør for samme tjeneste. Hun ophørte først som hans sekretær, da han forlod tjenesten. Hun har siden den 1. januar 1970 være ansat på trin 8 i lønklasse C 1, som er det øverste trin i kategori C.

Sagsøgeren fik ved breve af 5. og 13. december 1973, underskrevet af lederen af afdelingen for ansættelse, udnævelse og forfremmelse i Kommissionens generaldirektorat for personale og administration (svarskriftets bilag 5 og 6), meddelelse om, at hun ikke havde opnået adgang til de mundtlige prøver, da hendes pointstal

i de skriftlige og praktiske prøver var hhv. 8,3 ud af 20 og 16,5 ud af 30. Retten vil bemærke, at hendes points i den praktiske prøve var tilstrækkelige til at kvalificere hende, men at hendes points i den skriftlige prøve ikke var det.

Jeg behøver ikke at besvære retten med detaljerne vedrørende sagsøgerens efterfølgende klage i henhold til artikel 90, stk. 2 i tjenestemandsvedtægten. De er uden betydning. Det er tilstrækkeligt at sige, at klagen blev afvist.

Sagsøgerens principale påstand i dette søgsmål, som hun selvfølgelig har anlagt mod Kommissionen, er, at det udtales, at hele proceduren ved udvælgelsesprøven samt de udnævnelser, som fulgte af den, er ugyldige.

Hun støtter denne påstand på ikke mindre end 6 grunde. Jeg vil straks sige, at jeg ikke finder nogen af dem gyldige.

Den første søgsmålsgrund, som hun fremfører, er, at der ikke blev foretaget et stillingsopslag. Dette, siger hun, var i strid med artikel 4, stk. 2 i tjenestemandsvedtægten.

De første 2 stykker i denne artikel lyder, som retten erindrer, således:

»Enhver udnævnelse eller forfremmelse kan kun ske til en ledig stilling og kun i henhold til de i denne vedtægt fastsatte betingelser.

Enhver ledig stilling i en institution kan bekendtgøres for denne institutions personale, så snart ansættelsesmyndigheden har besluttet, at stillingen skal besættes.» (EFT nr. C 12 af 24. 3. 1973)

Vedrørende dette punkt anfører Kommissionen først og fremmest, at der ikke her fandtes nogen »ledige stillinger»: der var tale om en »omnørmering» af eksisterende stillinger. Følgelig skulle artikel 4 ikke finde anvendelse. Kommissionens advokat indrømmede som svar på et spørgsmål, som jeg stillede ham under

retsmødet, at denne indsigelse var ensbetydende med at udtale, at situationen var »ikke-vedtægtsmæssig». På baggrund af, at der ikke var foretaget stillingsopslag, mener jeg, at han var nødt til at indrømme dette, thi artikel 4 stillede ham over for et tydeligt dilemma. I henhold til denne artikels stk. 1 kan der ikke foretages nogen udnævnelse, med mindre der findes en ledig stilling. Men i henhold til stk. 2 kan der ikke besættes nogen ledig stilling i en institution, med mindre den er bekendtgjort for institutionens personale.

Jeg ville for mit vedkommende tøve med at forkaste det synspunkt, som er indeholdt i Kommissionens anbringende, nemlig at der kan opstå ikke-vedtægtsmæssige situationer på det område, som angiveligt omfattes af tjenestemandsvedtægten. Det er, når alt kommer til alt, en velkendt, for ikke at sige notorisk, kendsgerning, at samme vedtægt på mange måder er ufuldkommen. Men jeg finder det ikke nødvendigt at udtrykke min endelige mening herom i nærværende sag.

Det er fastslået, at de pågældende stillinger af Kommissionen blev »bekendtgjort for personalet». De blev således bekendtgjort i den meddelelse til personalet, som blev offentliggjort i personaleposten den 16. april 1973, og hvortil jeg har henvist. Tjenestemandsvedtægten indeholder intet om, at en ledig stilling skal bekendtgøres for en institutions personale i et dokument, der som overskrift har »meddelelse om ledig stilling». I artikel 4 bestemmes det blot, at den ledige stilling skal »bekendtgøres for personalet». I det foreliggende tilfælde indeholdt meddelelsen — som jeg har sparet retten for at læse op i sin fulde ordlyd, men som, hvilket jeg har angivet, er bilagt sagens akter — enhver oplysning, som et hvilket som helst medlem af Kommissionens personale kunne tænkes at behøve angående de pågældende ledige stillinger.

Følgelig er den eneste kritik, der kan rejses, at meddelelsen til personalet skete samtidig med bekendtgørelsen af med-

delelsen om udvælgelsesprøven. Det blev på Kommissionens vegne anført, at en sådan samtidig bekendtgørelse ikke var sjældnen, og at der ikke findes nogen bestemmelse i tjenestemandsvedtægten, der forbyder den. Jeg er ikke sikker på, at dette er rigtigt. I vedtægtens artikel 29, stk. 1 bestemmes det, at en ansættelsesmyndighed ved besættelse af ledige stillinger i en institution først skal tage følgende i betragtning:

- a) Mulighederne for forfremmelse og forflyttelse inden for institutionen;
- b) mulighederne for gennemførelse af udvælgelsesprøver inden for institutionen;

og så videre. Efter min opfattelse er det hensigten, at disse skridt skal være successive, således at en ansættelsesmyndighed er afskåret fra at afholde nogen udvælgelsesprøve, inden den har overvejet, hvorvidt stillingen kan besættes ved forfremmelse eller forflyttelse inden for institutionen — jf. præmis 5 i dommen i sag 176/73 *Van Belle* mod *Rådet*, Sml. 1974, s. 1369. Det kan yderligere hævdes, at formålet, eller under alle omstændigheder et af formålene, med at bekendtgøre en ledig stilling for personalet er at sætte dem, der er egnede til forfremmelse eller forflyttelse, i stand til at ansøge om stillingen — jf. sag 15/63 *Lassalle* mod *Parlamentet* (Rec. 1964, s. 72), hvor sammenhængen mellem bekendtgørelsen af en ledig stilling og forfremmelsesproceduren nævnes. Det forpurrrer åbenlyst det nævnte formål at bekendtgøre en meddelelse om ledig stilling samtidig med en meddelelse om udvælgelsesprøve.

Om en ting kan der imidlertid ikke her ske tvivl. Sagsøgeren, der er tjenestemand i kategori C, kunne alene udnævnes til en stilling i kategori B på grundlag af en udvælgelsesprøve — jf. artikel 45, stk. 2 i tjenestemandsvedtægten. Selv om man i den foreliggende sag antog, at Kommissionen handlede ulovligt ved at bekendtgøre meddelelsen af de ledige stillinger for personalet på samme tidspunkt som meddelelsen om udvælgelsesprøven, kunne dette ikke skade eller berøre sag-

søgeren på nogen måde, hvilket det faktisk heller ikke gjorde.

Da jeg under retsmødet forelagde dette punkt for sagsøgerens advokat, anførte han, såvidt jeg forstod ham korrekt, at der fandtes en almindelig regel om, at en person, som havde interesse i at opnå annullation af en administrativ afgørelse, var berettiget til at støtte sig på en hvilken som helst uregelmæssighed vedrørende proceduren for dens vedtagelse, selv en uregelmæssighed, som ikke berørte vedkommende. Der findes tilsyneladende en sådan bestemmelse i fransk ret og i de retssystemer, som er afledt heraf, nemlig det belgiske, det italienske og, muligvis, det luxembourgske.

Der findes imidlertid ikke en tilsvarende bestemmelse i nogen af de andre medlemsstaters retssystemer.

Således er det i engelsk, skotsk og, mener jeg, også irsk ret tværtimod hovedreglen, at en person, der anfægter en administrativ beslutnings gyldighed, ikke kan støtte sig på en uregelmæssighed ved fremgangsmåden for den vedtagelse, medmindre han i det mindste kan påvise en mulighed for, at han uden denne uregelmæssighed ville have befundet sig i en bedre stilling — se f.eks. Lord Wilberforce i *Malloch* mod *Aberdeen Corporation* [1971] 1 W.L.R., s. 1595. Reglens opståen skyldes, i det mindste i engelsk ret, den omstændighed, at de retsmidler, som er til rådighed inden for engelsk forvaltningsret (de prærogative forholdsregler certiorari, mandamus og forbud samt de på billighed baserede restmidler arrest og deklaration) alle beror på et skøn, og retterne finder ikke, at et domstolsskøn skal udøves til fordel for personer, som ikke er behandlet uretfærdigt — se f.eks. dommen fra *Pannycuick V.-C.* i *Glynn* mod *Keele University* [1971] 1 W.L.R. ss. 496-497.

De danske, hollandske og tyske retter indtager et lignende standpunkt — se Østre Landsrets dom i sagen *restauratør A.M. Johansen* mod *inspektoratet for øl- og*

spiritusbeskatningen (U 1952, s. 199), dommen fra Centrale Raad van Beroep af 6. januar 1956 (AB 1957, 96, bl.a. nævnt i Nederlands Bestuurrecht, 1973, af van Poelje og andre, s. 277) samt dommene fra Bundesverwaltungsgericht af 29. marts 1966 (Entscheidungen bind 24, s. 23 [32]) og af 10. april 1968 (Entscheidungen bind 29, s. 282 284)) samt henvisningen hertil i Wolff, Bachof, Verwaltungsrecht, bind 1, 9. oplag 1974, s. 434. Der er, såvidt jeg forstår, for tiden et lovforslag under behandling i forbundsdagen (Entwurf eines Verwaltungsverfahrensgesetzes), hvori der bl.a. foreslås en kodificering af retten på dette område.

Vigtigere end en sammenligning af medlemsstaternes lovgivning vedrørende dette emne er det måske at betragte denne Domstols afgørelser på området. Disse viser konsekvent, at Domstolen afviser den franske regel.

Det måske klareste og mest kategoriske eksempel herpå kan findes i sag 37/72 *Marcato* mod *Kommissionen*, Sml. 1973, s. 361. Sagsøgeren i sagen anfægtede en af Kommissionen bekendtgjort meddelelse om udvælgelsesprøve med den begrundelse, at den ikke, som det dengang krævedes i henhold til tjenestemandsvedtægten, indeholdt en aldersgrænse for ansøgerne. Kommissionen fremførte blandt andet, at sagsøgeren ikke kunne støtte sig på dette særlige punkt, fordi han på baggrund af de faktiske omstændigheder ikke havde kunnet drage fordel af, at der var fastsat en aldersgrænse. Generaladvokat Mayras, der støttede sig på den franske regel, sagde følgende om dette argument (jeg citerer fra originalsproget — Rec. 1973, s. 374):

»Il existe, Messieurs, une raison de principe d'écarter cette argumentation: L'intérêt pour agir, dans le domaine qui nous occupe, c'est-à-dire l'intérêt à demander l'annulation d'un acte administratif, ne peut s'apprécier que par rapport aux conclusions de la requête, non par rapport aux moyens invoqués. Un candidat non admis à concourir a incontestablement

blement intérêt à contester les opérations du concours dont il estime avoir été illégalement écarté. Il ne peut être déclaré irrecevable à invoquer un moyen de légalité, quel qu'il soit, car l'objet même de son recours est d'obtenir que cette légalité soit respectée; et c'est la mission du juge d'assurer ce respect.»¹

Imidlertid afviste Domstolens anden afdeling dette synspunkt. Den udtalte (Sml. 1973, s. 368):

»Fastsættelse af en aldersgrænse kunne ikke have haft andet resultat end enten udelukkelse af sagsøgeren selv fra udvælgelsesprøven, hvilket ville stride direkte mod hans interesse, eller udelukkelse af andre eventuelt kvalificerede konkurrenter, hvilket i det foreliggende tilfælde ikke ville kunne anerkendes som en legitim interesse.»

Der findes mindst fire afgørelser fra første afdeling med samme udfald. I sag 35/64 *Alfieri* mod *Parlamentet* (Rec. 1965, s. 344) udtalte afdelingen bl.a., at en ansøger ikke kunne klage over udformningen af en meddelelse om udvælgelsesprøve, når selve den omstændighed, at han havde deltaget i samme udvælgelsesprøve, viste, at meddelelsen havde opfyldt sit formål, hvad angår ham. I sag 115/73 *Serio* mod *Kommissionen*, Sml. 1974, s. 349, udtalte afdelingen, at en ansøger ikke kunne klage over den omstændighed, at der ikke, efter en udvælgelsesprøve baseret på kvalifikationsbeviser og prøver, var sket forelæggelse for udvælgelseskomiteen af dokumenter, som angav nogle af ansøgerens kvalifikationer, hvor det ikke på baggrund af re-

1 — »Mine herrer, der eksisterer en principiel grund til at afvise denne argumentation: På det område, som vi beskæftiger os med, kan den retlige interesse, dvs. interessen i at begære ophævelse af en administrativ retsakt, kun vurderes i forhold til støvningen *påstand* og ikke i forhold til de påberåbte søgsmålsgrunde. En ansøger, som er nægtet adgang til at deltage i en prøve, har ubestrideligt en interesse i at anfægte de enkelte led i den prøve, som han mener, at han ulovligt er blevet forhindret i at deltage i. Man kan ikke statuere, at han ikke er berettiget til at påberåbe sig en søgsmålsgrund vedrørende retsreglerne, hvad den end måtte gå ud på, thi selve genstanden for hans klage er at opnå, at disse retsregler bliver overholdt; det er dommerens opgave at sikre denne overholdelse.» Sml. 1973, s. 374.

sultatet af prøverne fremgik, at de kvalifikationer, som han besad, var tilstrækkelige til at sikre ham en fordelagtig afgørelse. I sag 144/73 *De Vleeschauwer* mod Kommissionen, Sml. 1974, s. 986, klagede sagsøgeren over, at der efter bekendtgørelsen af meddelelsen om udvælgelsesprøve var indføjet en ekstra valgmulighed. Afdelingen udtalte, at en forsinket indføjeelse af en ny valgmulighed kun kunne påklages af dem, som havde gjort brug af denne valgmulighed, hvilket ikke var tilfældet med sagsøgeren. Endelig udtalte afdelingen i sag 29/74 *De Dapper* mod *Parlamentet*, Sml. 1975, s. 40, at sagsøgeren ikke kunne anfægte de pågældende udnævnelser på grundlag af, at de var sket i den forkerte lønklasse: kun de, der ville lide skade herved, nemlig de udnævnte selv, kunne gøre dette.

Jeg konkluderer, at sagsøgeren i nærværende sag ikke kan støtte sig på en uregelmæssighed, hvis den overhovedet forelå, der bestod i, at Kommissionen ikke lod et vist tidsrum hengå mellem stillingsopslaget til personalet og bekendtgørelsen af meddelelsen om udvælgelsesprøve. Hun kunne ikke berøres af en sådan uregelmæssighed. Herefter finder jeg, at man ikke kan give hende medhold i hendes første søgsmålsgrund.

Jeg vil ikke optage meget af Deres tid med behandlingen af sagsøgerens anden søgsmålsgrund. Denne går ud på, at Kommissionen handlede i strid med tjenestemandsvedtægtens artikel 5 ved at afholde en fælles udvælgelsesprøve for stillinger i to forskellige lønklasser, nemlig stillinger som sekretariatsoverassistent og sekretariatsassistent.

Der er, som Kommissionen fremhæver, intet i artikel 5, der direkte angår dette punkt, men nævnte artikels inddeling af de af tjenestemandsvedtægten omfattede stillinger i kategorier og tjenestegrene i henhold til arten og betydningen af de med dem forbundne pligter, sammenholdt med de bestemmelser, der forbyder udnævnelser fra en kategori eller tjenestegren til en anden uden udvælgelsesprøve,

betyder efter min opfattelse nødvendigvis, hvilket Kommissionen indrømmer, at der ikke kan afholdes en fælles udvælgelsesprøve for stillinger i forskellige kategorier eller tjenestegrene. Desuden findes der inden for visse stillingsgrupper stillinger, hvis beskrivelser er så forskelligartede, at det ville være malplaceret at afholde en fælles udvælgelsesprøve for dem. For eksempel omfatter stillingsgruppe B 5 - B 4 stillingsbetegnelserne »assistent«, »teknisk assistent« og »sekretariatsassistent«. Den uddannelse og erfaring, som kræves for disse stillinger, er helt klart ikke den samme, og det ville ikke være hensigtsmæssigt at afholde en fælles udvælgelsesprøve for dem alle eller for blot to af dem.

Med hvad der blev inddraget i den foreliggende sag, var to slags stillinger af samme art, der kun varierede med hensyn til det ansvar, som var knyttet til dem. Dette fremgår klart af beskrivelsen i meddelelsen om udvælgelsesprøve af arten af de pligter, som hører til hver af dem:

»Sekretariatsoverassistent

Ledende tjenestemand med ansvar for vanskeligt og indviklet sekretariatsarbejde inden for rammerne af generelle instruktioner og for en administrativ enhed eller en gruppe tjenestemænd.

Sekretariatsassistent

Ledende tjenestemand, der under tilsyn udfører vanskeligt og indviklet sekretariatsarbejde inden for administrativ enhed eller en gruppe af tjenestemænd.

Således var den eneste forskel, at mens en sekretariatsoverassistent skulle være »ansvarlig« for de pågældende opgaver »inden for rammerne af generelle instruktioner«, skulle en sekretariatsassistent »udføre« dem »under tilsyn«. Under disse omstændigheder var det efter min mening ikke alene lovligt, men i overensstemmelse med sund fornuft at afholde en fælles udvælgelsesprøve for de to slags

stillinger og at vælge ansøgerne med det højeste antal points til de overordnede stillinger og dem med det næsthøjeste antal til de underordnede.

Sagsøgerens tredje søgsmålsgrund er i en nøddeskal, at udvælgelsesprøven, selv om den var baseret på både kvalifikationsbeviser og prøver, var udformet og gennemført således, at der blev knyttet for stor betydning til prøverne og for lidt til ansøgernes respektive kvalifikationer. I realiteten blev de sidstnævnte kun taget i betragtning på to stadier, først for at kunne bedømme ansøgernes egnethed til at deltage i udvælgelsesprøven overhovedet og dernæst på slutstadiet, hvor der blev givet ekstra points for omfanget af den faglige erfaring til dem, som havde opnået mindst 50 points i de obligatoriske prøver. Det blev på sagsøgerens vegne hævded, at resultatet heraf var en fornægtelse af selve formålet med hele operationen, som var at gøre det muligt for sekretærer, der havde nået toppen inden for kategori C, at »forlænge» deres karriere ind i kategori B.

Sagsøgeren påberåber sig i denne sammenhæng, idet hun henviser til Coppé's udtalelser i hans meddelelse til personalet af 6. juni 1972, »patere legem quam ipse fecisti» — maksimen. Til støtte for sin sag anmoder hun endvidere Domstolen om at kræve fremlagt alle Kommissionens referater og andre dokumenter, som går forud for bekendtgørelsen af meddelelsen om udvælgelsesprøve.

Alt dette synes mig at være fuldstændig misforstået.

Som denne afdeling udtalte i sagerne 112, 144 og 145/73, *Campogrande og andre mod Kommissionen*, Sml. 1974, s. 983, er den retligt relevante afgørelse den, som findes i meddelelsen om udvælgelsesprøve. Man kan med henblik på kvalificeringen af den pågældende meddelelses indhold ikke påberåbe sig de kompetente myndigheders tidligere overvejelser, som de fremgår af referater og lig-

nende, med mindre de viser, at meddelelsens ordlyd klart var stridende mod den faktiske trufne beslutning. Det ville efter min mening af to grunde være uhenigtsmæssigt for retten i den foreliggende sag at bestemme, at de pågældende referater og andre dokumenter skal fremlægges. For det første er der intet, som tyder på, at meddelelsen om udvælgelsesprøve ikke nøjagtigt genspejlede ansættelsesmyndighedens beslutning: hvad, der blev sagt af Coppé, var blot, at ændringerne af vedtægten under visse betingelser ville gøre det muligt, at sekretærenes karriere blev forlænget ind i kategori B. For det andet ville udvælgelsesprøven, hvis dens formål blot havde været at muliggøre, at karrierne for de sekretærer, som havde nået slutlønnen i kategori C, blev forlænget, have været ulovlig. Den ville have været i strid både med tjenestemandsvedtægtens artikel 7, der pålægger ansættelsesmyndigheden ved udnævnelse af tjenestemænd til stillinger udelukkende at tage hensyn til tjenstlige synspunkter, og med artikel 27, hvorefter det ved ansættelse blandt andet skal tilstræbes, at institutionen sikres medarbejdere, der opfylder de højeste krav til kvalifikationer og indsats. Jeg finder, hvis jeg må have lov at sige det sådan, at udvælgelsesprøven i nærværende sag er beundringsværdigt udformet med henblik på en udskillelse af dem blandt Kommissionens uhyre store sekretærstab, som under hensyn til deres kvalifikationer og erfaring bedst er i stand til at varetage de ledige stillinger. Den på sagsøgerens vegne rejste indgående kritik af betingelserne for den nævnte udvælgelsesprøve er blevet tilstrækkeligt besvaret af Kommissionen i dennes indlæg. Jeg finder det ikke nødvendigt at behandle denne kritik i den angivne rækkefølge. Den synes opstået på grund af den misforståelse, som jeg har påvist angående formålet med udvælgelsesprøven. Den overser desuden, at ansættelsesmyndigheden ved fastsættelsen af betingelserne for en udvælgelsesprøve har et vidt skøn, hvis udøvelse denne domstol kun kan efterprøve under særlige retslige forudsætninger.

Sagsøgerens fjerde søgsmålsgrund er, at formanden for udvælgelseskomiteen, selv om han på tidspunktet for sin udnævnelse var tjenestemand, var pensioneret på det tidspunkt, da udvælgelseskomiteen begyndte at arbejde.

I stævningen blev dette punkt gennemgået på den mest svævende måde, idet det blot blev anført, at der her forelå en uoverensstemmelse med ånden i tjenestemandsvedtægten og med den måde, hvorpå den generelt er vedtaget. Kommissionen fandt det ikke overraskende, at dette punkt vanskeligt kunne procederes, og anførte i sin indsigelse, at det måtte afvises på grund af, at det ikke opfyldte betingelserne i artikel 38 i Domstolens procesreglement. Sagsøgeren gik imidlertid i replikken nærmere i detaljer. Hun fremførte, at en gennemlæsning af artikel 3 i bilag III til tjenestemandsvedtægten førte til, at alle medlemmerne af en udvælgelseskomite skulle være tjenestemænd.

Jeg mener ikke, at dette er korrekt.

Den engelske version af artikel 3 lyder således:

»The Selection Board shall consist of a chairman, one or more persons appointed by the appointing authority and an official appointed by the Staff Committee.

The Selection Board may, for certain tests, be assisted by one or more examiners serving in an advisory capacity.

Members of the Selection Board shall be chosen from officials whose grade is at least equal to that of the post to be filled.¹

1 — »Udvælgelseskomiteen består af en formand og en eller flere personer, der er udpeget af ansættelsesmyndigheden, samt en tjenestemand, der er udpeget af personaleudvalget.

Udvælgelseskomiteen kan til bestemte prøver tilkalde en eller flere rådgivende bisiddere.

De blandt tjenestemændene udvalgte medlemmer af udvælgelseskomiteen skal mindst tilhøre samme lønklasse som den stilling, der skal besættes.

Der foreligger her en uklarhed. Ordlyden af stk. 1 tyder på, at medens det medlem, som udpeges af personaleudvalget, skal være tjenestemand, behøver formanden samt det eller de øvrige medlemmer, som udpeges af ansættelsesmyndigheden, ikke at være det. Af stykke 3 fremgår det imidlertid, at alle udvælgelseskomiteens medlemmer skal udpeges blandt tjenestemænd.

Denne uklarhed findes imidlertid kun i den engelske version. I den franske version lyder stk. 3 således:

»Les membres du jury, choisis parmi les fonctionnaires, doivent être d'un grade au moins égal à celui de l'emploi a pourvoir.²

De fire andre versioner stemmer med den franske. Det er således klart, at det i stykke 3 blot kræves, at de medlemmer af udvælgelseskomiteen, som er tjenestemænd, mindst skal tilhøre samme lønklasse som den stilling, der skal besættes. Det kræves ikke, at formanden eller et andet eller andre medlemmer, der udpeges af ansættelsesmyndigheden, skal være tjenestemænd.

Jeg konkluderer, at der ikke kan gives sagsøgeren medhold i hendes fjerde søgsmålsgrund.

Jeg foreslår at behandle sagsøgerens femte og sjette søgsmålsgrunde sammen, fordi de består i en kritik af den måde, hvorpå den praktiske prøve, som udgjorde en del af udvælgelsesprøven, var udformet og blev gennemført.

Efter min mening kan denne kritik besvares kort, da Kommissionen anfører, at den, hvad sagsøgeren angår, er irrelevant, fordi hun bestod nævnte prøve. Det var i den skriftlige prøve, som hun ikke kritiserer, at hun dumpede. Hun søgte i sin replik at imødegå dette punkt ved at sige, at hun, hvis den praktiske prøve havde været anderledes, kunne have opnået

2 — Se note 1, tredje afsnit.

flere points i den. Det kunne hun muligvis, men dette ville ikke have gjort nogen forandring i det forhold, at hun dumpede i den skriftlige prøve og følgelig blev udelukket fra den resterende del af udvælgelsesprøven.

For dog at yde Kommissionen og udvælgelseskomiteen retfærdighed vil jeg tilføje, at sagsøgerens kritik af den praktiske prøve efter min mening er ugrundet.

Det er ikke nødvendigt at optage rettens tid med en beskrivelse af prøven, for der er fremlagt et eksemplar af prøvepapiret (bilag 7 til svarskriftet). Min egen opfattelse er, at prøven var godt udformet. Andre indtager måske det standpunkt, at den kunne have været bedre. Men det kommer ikke sagen ved. Det var udvælgelseskomiteens opgave at vælge prøvens udformning, og ingen kan hævde, at den form for prøve, som den valgte under udøvelse af sin diskretionære beføjelse, var så åbenlyst uretfærdig eller uhensigtsmæssig, at det kunne berettigede Domstolen til at gøre brug af sin myndighed til at annullere udvælgelsesprøven.

Også her er sagsøgerens kritik præget af den grundlæggende misforståelse vedrørende udvælgelsesprøvens formål, som jeg allerede har omtalt. Dette kan illustreres ved den omstændighed, at hun gør det forhold til en udtrykelig grund til kritik af udvælgelsesprøven, at kun 21 af de 40 ansøgere, som det lykkedes at sikre sig de ledige stillinger i lønklasse B 3, indtil da havde været ansat i lønklasse C 1, mens 10 havde været ansat i lønklasse C 2 og 9 i lønklasse C 3. Hun kommenterer dette således (stævningen, side 11):

»...ce qui démontre une fois de plus qu'il n'a pu être donné satisfaction que dans une mesure extrêmement faible aux légitimes revendications des fonctionnaires, qui comme la requérante, se trouvaient au grade le plus élevé de la catégorie, et dès lors bloqués dans leur carrière, la plupart du temps également en ce qui

concerne les possibilités d'avancement d'échelon.»¹

Man behøver vel næppe påpege, at en tjenestemand, der har nået det øverste trin inden for en bestemt karriere, ikke ipso facto har et retskrav på at blive forfremmet til en højere. Hvorvidt han eller hun virkelig har et sådant krav, afhænger af, om hans eller hendes fortjenester, i sammenligning med andres, opfylder tjenestens krav. Dette er netop, hvad udvælgelsesprøven i den foreliggende sag var bestemt til at opklare.

Dernæst kritiserer sagsøgeren udvælgelseskomiteen for med henblik på udformningen af den franske prøve at have antaget et privat rådgivningsfirma og for at have tilladt dette firma at sammenligne resultaterne ved hjælp af et EDB-anlæg. Jeg kan ikke se noget ulovligt i dette, selvfølgelig forudsat, at udvælgelseskomiteen selv i sidste instans bevarede kontrollen med fremgangsmåden.

Det ser ud til, at det pågældende private firma, som var fransk, foretog en oversættelse af opgaven til tysk, som var så dårlig, at man retfærdigvis over for de tysktalende ansøgere måtte gentage prøven. Dette var selvfølgelig uheldigt, men det kan ikke udgøre en klagegrund for sagsøgeren. Det hævder hun faktisk heller ikke. Såvidt jeg forstår, anfører hun blot tilfældet som støtte for sit argument om, at man overhovedet ikke skulle have ansat et privat firma. Dette er at gå for vidt.

Sagsøgeren gentager i forbindelse med sin femte og sjette søgsmålsgrund sin begæring til Domstolen om, at den kræver Kommissionens referater og andre dokumenter fremlagt, og hun tilføjer hertil en begæring om, at udvælgelseskomiteens papirer kræves fremlagt. Jeg mener af indlysende grunde ikke, at det ville tjene

¹ — ... hvilket endnu engang viser, at man kun i yderst ringe omfang opfyldte de lovmæssige krav for de tjenestemænd, der som sagsøgeren befandt sig i kategoriens øverste lønklasse, og som følgelig var blokeret i deres karriere, det meste af tiden ligeledes hvad angår mulighederne for at blive forfremmet fra et løntrin til et andet.

noget nyttigt formål at imødekomme disse begæringer. Da sagen forholder sig således, håber jeg, at sagsøgerens advokat ikke mener, at jeg optræder uhøfligt, hvis jeg afstår fra endnu engang at diskutere de omstændigheder, hvorunder Domstolen bør indkalde bevismateriale vedrørende en udvælgelseskomité's fremgangsmåde.

Dette undergraver efter min mening sagsøgerens påstande. Jeg kan imidlertid ikke forlade sagen uden at nævne et punkt, som sagsøgeren ikke har anført, men som har bekymret mig. Det vedrører ikke selve udvælgelsesprøvens indhold eller gennemførelse, men de ud nævnelser, Kommissionen foretog som følge af den.

Man kunne have forventet, at Kommissionen, efter at den hos Rådet havde fået tilladelse til at omnormere 80 stillinger i kategori C til stillinger i kategori B, udtrykkeligt, som følge af en del af de ansatte sekretærer udførte kategori B-arbejde, ville have forsøgt at finde frem til de 80 stillinger, som under hensyn til de hertil knyttede pligter i særlig høj grad berettigede, at de blev besat med tjene-

stemænd i kategori B, og derefter have udnævnt de 80 ansøgere, som bestod udvælgelsesprøven, til disse stillinger.

Det ser imidlertid ud til, at Kommissionen i stedet for dette blot omnormerede stillingerne for de ansøgere, som bestod prøven, til stillinger i kategori B. Således afhæng omnormeringen af en stilling til kategori B ikke af arten af de pligter, som den indebar, men af stillingsindehaverens dygtighed. Jeg nærer alvorlig tvivl om, hvorvidt dette var lovligt.

Punktet berører lovligheden af en handlemåde betragtet fra den offentlige interesses synsvinkel, og det kan følgelig tages op af Domstolen af egen drift uden hensyn til den omstændighed, at det ikke berører sagsøgerens interesser. Vi har imidlertid ikke afhørt Kommissionen vedrørende dette punkt, og De kan klart ikke forfølge det uden at indkalde parterne til yderligere forhandlinger og, muligvis, bevisførelse. På sagens nuværende stade viger jeg tilbage fra at foreslå, at retten gør noget sådant. Jeg foreslår blot, at retten, hvis den deler mine tvivl, giver udtryk herfor i sin dom som en advarsel for fremtidige sager.

Jeg finder følgelig, at denne sag må afvises, og at parterne bør bære deres egne sagsomkostninger.